

Dr. sc. Radovan Pavić,
redoviti sveučilišni profesor u mirovini,
Zagreb

HRVATSKA I EUROPSKA UNIJA (EUNIJA) - U SREDIŠNJOJ JUŽNOJ EUROPI, TJ. NA BALKANU I NJEGOVIM RUBOVIMA (HRVATSKA): SVE JOŠ NIJE GOTOVO!

Sažetak

O problemima odnosa Hrvatske i Eunije i prijamu Hrvatske u tu organizaciju može se raspravljati na različite načine, ali vrijedi samo ona rasprava koja odgovara na jedino relevantno pitanje – tj. da li, kada i pod kojim uvjetima treba ući u tu organizaciju. Ulazak u Euniju neće Hrvatskoj donijeti one dobrobiti koju očekuju naivni ili zaslijepljeni, ali će ulazak Hrvatske u Euniju ipak biti manje zlo od ostajanja po strani.

Nakon te konstatacije treba uglaviti sljedeće:

- 1) Jasno je da je Eunija oblik miniglobalizacije koja i u Europi ima za temeljni cilj da se za one veće i gospodarski snažnije maksimalno prošire europska tržišta.*
- 2) Širenje Eunije neće stvoriti nikakvu ujedinjenu Europu, jer njezino širenje (baš kao i širenje NATO-a) samo je prilog novoj podjeli Europe, budući da Bjelarus i Ruska Federacija teško mogu postati članice Eunije.*
- 3) Ulazak Hrvatske u Eniju znači ulazak (i pokoravanje) društvu koje je 1990/1991. ostavilo Hrvatsku na milost i nemilost srpske/srbijanske agresije iznutra i izvana i koje je društvo čekalo da pokore Hrvatsku.*
- 4) Eunija je takova organizacija koja je iz svog Ustava isključila Kršćanstvo (a time i Židovstvo) i tako sasjekla rane korijene europske opstojnosti.*
- 5) Mogući ulazak Hrvatske u Eniju zbiva se u uvjetima kada na Balkanu i njegovim rubovima (Hrvatska) sve još nije gotovo. Pri tome je Hrvatskoj namijenjena uloga mirotvorca i nekakvog gospodarskog “motora” u regiji, što je posve nerealno, jer Hrvatska ne može politički ništa učiniti u regiji: primjerice na Kosovu, a što se tiče BiH – ništa i ne smije učiniti. U gospodarskom smislu Hrvatska ne može biti nikakav “motor” niti samoj sebi (a kamoli drugima), te stoga Hrvatska živi od kredita i rasprodaje nacionalnog bogatstva, a tek onda od svoga rada kojeg – velikim dijelom – iz Hrvatske iscjeduje strani kapital.*
- 6) Da bi se u regiji potaknulo svojevrsno novo zajedništvo potrebno je izjednačavanje agresora i žrtve što je udar na hrvatsko dostojanstvo.*

7) Jedan od temeljnih problema Hrvatske koji će se ulaskom u Euniju drastično intenzivirati jest rasprodaja hrvatskih dobara – počelo je s Jadranom, a završit će s pitkom vodom.

8) Proces ulaska Hrvatske u Eniju zbiva se u posebnim uvjetima – tj. Hrvatsku se sili da prihvati sve što dolazi iz Velikog svijeta – što Hrvatska i čini samo da bi, pod bilo koju cijenu, ušla u tu organizaciju.

9) U gospodarskom smislu Hrvatska nije pripremljena za članstvo u Euniju što će samo intenzivirati naše stare i stvoriti nove probleme.

10) Važne su i neke geopolitičke posljedice ulaska Hrvatske u Euniju – tj. intenziviranjem povratka i militantnih veliko Srba (što je jedan od uvjeta za prijam) može se stvoriti kritična masa za postavljanje zahtjeva za novim/starim Planom Z-4, koji bi Srbima u Hrvatskoj osiguravao državu u državi. Osim toga – rasprodajom nekretnina – Hrvatska gubi dijelove svog teritorija koji je krvavo obranila tijekom povijesti.

Ključne riječi: eurorealizam, odgoda, miniglobalizacija, širenje tržišta, (ne)ujedinjena Europa, Središnja južna Europa, Plan Z-4, Zajedništvo “Zapadnog Balkana”, rasprodaja Hrvatske, Jadran, pitka voda, pomirenje, uvozna privreda, balkanska “Crna rupa”, doseljavanje, dužničko ropstvo, iscjedivanje dohotka.

Budući da će mnogi s mrzovoljom čitati ove redove uz optužbe autora za ovo i ono - nužno je odmah istaknuti temeljna shvaćanja potpisanog - kako slijedi:

1. Hrvatska treba ući u Euniju (Europsku uniju) i time bi priča mogla biti završena, iako to znači intenziviranje naših starih problema i nastanak novih.
2. Ali, s ulaskom ne treba srljati - nego on mora biti uz odgodu, jer *odgoda radi u našu korist*, tj. odgoda nam stavlja na raspolaganje dodatno vrijeme da se *pripremimo* za nove odnose za koje smo (gospodarski) posve nespremni.
3. Nužni i neminovni ulazak u Euniju ne smije biti pod bilo kojim uvjetima, tj. - da zbog ulaska pristanemo baš na sve zahtjeve, *dakle, ulazak - da, ali ne pod bilo koju cijenu.*
4. Ulazak mora biti u okvirima shvaćanja realnosti (što se posve krivo često zlonamjerno definira kao euroskepticizam), a ne pod sjenom i pod plaštom dežurnih i službenih optimista navijačke orijentacije, koji ni na jedno ozbiljno pitanje ne mogu odgovoriti osim na način difamiranja onoga koji vidi ono što oni ne vide, (ili ne žele vidjeti) i koji postavlja “nezgodna” pitanja - a to nije euroskepticizam, nego eurorealizam!

EUNIJA I PROCES GLOBALIZACIJE

Svaki govor o gospodarskim integracijama u Europi nužno se mora smjestiti u okvir svjetske globalizacije: dok ova ima planetarne ciljeve i značaj - integracije na našem kontinentu pripadaju, istina, samo regionalnoj, tj. mini-globalizaciji,

ali, koja, u malome - ima onaj isti temeljni cilj kao i prava svjetska globalizacija, a taj je: za određeni niz *gospodarski razvijenih država treba maksimalno proširiti tržište*, i to je ono temeljno, sve drugo je u funkciji postizanja toga cilja. Naravno, to ne znači da europska globalizacija nema i druge ciljeve, ali je ovaj spomenuti označen kao krucijalna potreba što čitamo ovako: gospodarski opstanak i razvitak Europe i njezino održanje između američke i nove azijske gospodarske moći jest *širenje tržišta i u Europi za one razvijene*. Europske gospodarske integracije jesu, dakle, i dio svjetske globalizacije s pojavama drastično surovog neoliberalizma kao jednog od oblika izrazitog socijalnog darvinizma. (Zato imajući ovo posljednje u vidu treba odmah naglasiti da euroskepticizam nije mana, nego vrlina). Širenje tržišta u Europi za one razvijene jest oblik gospodarske integracije kao dio svjetske globalizacije.

“Ujedinjena Europa.” Kada se govori o europskoj globalizaciji često se koristi sintagma “ujedinjena Europa”. Međutim, ovakav je izričaj posve nekritičkog značaja, budući da se ne uviđa kako neki dijelovi Europe nisu ni danas, a ne će to biti niti u skoroj budućnosti - članovi te tzv. ujedinjene Europe. I zato je svaki govor o “ujedinjenoj” Europi neznalački i površan. *Naprotiv, umjesto ujedinjene Europe treba shvatiti da širenjem NATO-a i Eunijske Europe je zapravo dugotrajno ili čak definitivno (?) podijeljena*, jer Ruska Federacija i Bjelarus - teško da mogu postati dio ujedinjene Europe.

Isto tako sintagma “ujedinjena Europa” ukazuje na to da - iako svi žele ući u Euniju i NATO - ipak nisu svi Europa, ako se pod tim pojmom ima smatrati sveukupna društvena uređenost i uljuđenost. U Europi postoji više država koje se nalaze na našem kontinentu, ali ipak nisu baš posve Europa, ili to nisu uopće.

Prednosti Europe trebale bi označiti status jednog uređenog svijeta koji razumijeva i povijesno naslijeđe i današnjicu uz uvažavanje uljuđenosti kao temelja sveukupnih odnosa. Ali (sada dolazi onaj uvijek čuveni i neizbježni - “ali”), to razumijevanje i ta uljuđenost Europe, ne samo da mogu biti, nego i jesu u mnogome upitni. Ostavimo sada po strani činjenicu da ta uljuđena (a ponekad samo “uljuđena”) Europa u prošlom desetljeću baš nije marila za neka *temeljna ljudska prava (pravo svakog naroda na održavotvorenje)*, a nije marila niti za zločine. Pogledajmo današnjicu: ona je iz svog Ustava isključila kršćanstvo (dakle i katoličanstvo i protestantizam i pravoslavlje, ali i židovstvo) čime se pokazalo da želi opstojati bez svojih bitnih korijena i temelja. A to mogu inaugurirati i na to pristati samo oni koji zapravo ništa ne razumiju - ni prošlost, a niti sadašnjost. Međutim, ovdje se ne radi samo o nerazumijevanju, nego ima tu i nešto bolesnog što će bitno oslabiti otpornost Europe prema drugim i novim demografsko/religijsko/civilizacijskim pritiscima koji su se već začeli i koji će se još intenzivirati.

Još nije sve gotovo: tzv. zapadni Balkan zapravo je jedna nedovršena Europa

SREDIŠNJA JUŽNA EUROPA

Ovako označeni prostor kao u glavnom naslovu moguće je pojednostavljeno nazivati i Regija: ona ima i svoju adekvatnu definiciju, ali, za širu javnost ta sada nije potrebna. Usput treba napomenuti da je naziv "Jugoistočna Europa" obično politička, ali i geografska besmislica (ovo posljednje je manje važno), nego je to baš politička budalaština.

Navedena Regija ima nekoliko bitnih osobina: **prvo** - ono što je već spomenuto u glavnom naslovu, a od kojeg se ponavljanja ne smijemo umoriti - to je shvaćanje da u Regiji sve baš nije i ne može biti gotovo, i to ne samo na Kosovu ili u BiH, nego u Hrvatskoj! To je za znalce, naravno, otkriće tople vode, ali je kao definicija polazišta ta konstatacija savršena, čega mnogi nisu niti svjesni. I ne samo to: može biti i gore, tj. neke stvari tek započinju. A na pitanje zašto sve još nije gotovo odgovaraju ovi razlozi: problemi su toliko stari i duboko ukorijenjeni i oko njih je toliko isprepletenih (i stranih) interesa, čemu će uskoro trebati pribrojiti i islam, a u Hrvatskoj posebice i pokušaj obnove Plana Z - 4 i nove velike gospodarske teškoće, tako da, logično, sve i nije moglo biti riješeno u posljednjih petnaestak godina. *Sa stvaranjem novih država, dakle i novom političkom i geopolitičkom arhitekturom u Regiji izgledalo je kao da se najozbiljnije približavamo rješenju. Ali, pokazalo se da nove države nisu i kraj rješenja* ni u slučaju unutrašnjih problema, a niti vanjskih odnosa. Zapravo - dio problema i nastaje upravo zato jer su stvorene nove države, a one teritorijalno/granično i nisu baš po ukusu, mjeri i ambicijama sviju, kako onih u Regiji, tako i onih iz velikog svijeta. Umjesto, dakle, rješenja problema imamo njihove nove uzroke!

Pored toga u Regiji su upleteni/zapleteni i mnogi strani interesi. Također, lokacija Regije ima izrazite geopolitičke (i to vrlo osjetljive) konotacije - ona, naime, nije Iberski poluotok, dakle, u sebi bezazleni jugozapad Europe, nego se ona nastavlja na istok i to i na Istok i Bliski i Srednji istok. I nije to obično susjedstvo, nego Regija ima uvelike značaj i zaleđa i pristupa, tj. vratiju koja vode u svijet nafte i islama, i ne uvijek dovršene politogeneze, a ta činjenica nije bezopasna. Osim toga naša Regija i sama nije baš uvijek uzor stabilnosti koji se dodiruje s prostorom nestabilnosti, naprotiv, ona je dijelom i sama u sebi duboko nestabilna. I jasno je da tu sve još nije gotovo i zato jer rezultati i "rješenja" nastali novim državama nisu baš onakvi kako su to zamislili europski moćnici, kao i države za koje se smatra da trebaju imati odlučujuću ulogu u Regiji, a to je, naravno, Srbija. I time dolazimo do sljedeće važne konstatacije: zapravo još nije

sve, ali i *ne smije biti gotovo*, e, tu smo, dakle! I to sve dotle dok rješenja ne budu u skladu s interesima velikog svijeta na Zapadu.

Drugo - radi se o procesu koji tek započinje, a to je pokušaj stvaranja novog *zajedništva*, što nije tek ideja, nego i sve aktivniji proces, s napomenom da je današnje formiranje zajedništva samo dječja igra prema onom zajedništvu koje nas očekuje kada svi uđemo u Euniju. *Pokušaj stvaranja novog zajedništva danas je opći i temeljni okvir za shvaćanje odnosa u Regiji.*

Taj se problem sažima u pitanju: *što je to što još nije gotovo?* Odgovor je jasan: staro je zajedništvo razbijeno, a ono novo još nije formirano, što je jedan od glavnih ciljeva velikog svijeta u ovom prostoru. Naime, staro je (jugoslavensko) zajedništvo još uvijek neprežaljeno, dakle, treba stvoriti novo, jer je u uvjetima novog zajedništva (na tzv. zapadnom Balkanu) najlakše kontrolirati, iskorištavati i uopće utjecati na taj prostor pojednostavljenjem opće političke/geopolitičke situacije. Naravno, sve to uz postojanje jednog hegemonu, a to - bez ostatka mora biti Srbija - i to je razlog da je veliki svijet zapravo na njezinoj strani. Ovakvo zajedništvo za međunarodne je moćnike daleko prikladnije nego gnjavaža s malim državicama s kojima se zapravo ne zna što bi se i kako počelo. To novo zajedništvo odnosi se prvenstveno na tzv. zapadni Balkan, on ima i predvidivog hegemonu, tj. Srbiju, i Hrvatsku kao bogom danu zemlju za voljnu rasprodaju koju će Hrvatska priležno obaviti, a time i za gospodarsku eksploataciju, pri čemu zaglušujući zov mora svakako dominirati.

Naravno, to novo zajedništvo trebaju činiti države, dok bi u unutrašnjim pitanjima za pojedine države (Hrvatska) "najbolja" bila njezina regionalizacija/autonomizacija/federalizacija, a u tom okviru pojavit će se i zahtjev za nekom posebnom tzv. "krajinom". Na taj način Hrvatska se time politički razbija i lakše ju se može podvrgnuti interesima stranog kapitala, koji će se naročito ustremiti na hrvatski Jadran. Taj naš Jadran jedan je od ključeva koji će nam apsolutno sigurno otvoriti vrata Eunije. Oni, naime, trebaju naš Jadran, grčkog i turskog mora ne mogu se dohvatiti tako lako, budući da tu nema (ras)prodaje, a osim toga te su zemlje i mnogo udaljenije. Zato preostaje "*mare nostrum*", a da bi se do njega došlo treba obezvrijediti i obezličiti Hrvatsku da ostane bez bilo kakve otporne snage i da to "*naše more*" - onda prepustimo strancima. To naša javnost ne vidi, iako se procesi odvijaju upravo njoj pod nosom, ali će uvidjeti uskoro: Italija već ima plan masovne kupnje nekretnina na Jadranu (prvenstveno u Istri), a uskoro će se kao kupac pojaviti i Srbija. *Ona je, istina, siromašna zemlja, ali će sigurno iznaći sredstva da kupuje hrvatsku zemlju i da se tako legalno etablira na hrvatskom tlu.* Neki se boje da će naš Jadran postati rezidencijalno mjesto za mađarske, austrijske, ili neke druge umirovljenike. Naravno, hoće i to, ali masovna kupnja hrvatske zemlje od strane *esula* i Srba nešto je što ima posve drugi smisao.

U okviru toga - što još nije gotovo - u Hrvatskoj treba naglasiti da još nisu rasprodani svi izvori pitke vode, a očito je da će pritisak na Hrvatsku u tom smislu biti neizdrživ.

A što se tiče bilo koje naše vlasti ona ne će ni htjeti, niti znati braniti hrvatska dobra. Zbog političkih/geopolitičkih/gospodarskih razloga stvaranje je novog zajedništva u dijelu Regije kategorički imperativ koji se treba suprotstaviti podjelama. A u Regiji već postoji podjela na države članice NATO-a (a uskoro i Eunije) i tzv. zapadnog Balkana, i zato je jasno da daljnja podjela za veliki svijet nije prihvatljiva, što znači da se ne smiju stvoriti nove dodatne podjele, koje nastupaju u času kada Hrvatska (i ako) samostalno uđe u Euniju, dok BiH, SiCG, Makedonija i Albanija trebaju pričekati. *Hrvatska, dakle, ne smije ući u Euniju prije ostalih, ona se time izdvaja iz tzv. zapadnog Balkana kojemu je veliki svijet namijenio gospodarsko*, a zapravo i neki oblik političkog zajedništva. Samostalnim (i "prijevremenim") ulaskom u Euniju, na tzv. zapadnom Balkanu dolazi do stvaranja razlika i gospodarskih i geopolitičkih cijepanja, što bitno odudara od spomenutih ciljeva željenog zajedništva. Zato je za njegovo ostvarivanje najbolja prilika zajednički ulazak čitavog tzv. zapadnog Balkana u Euniju, što će za Hrvatsku biti pogubno.

I na kraju, još nešto: kada se radi o zapadnobalkanskom zajedništvu jasno je da se tu prvenstveno misli na zajedništvo Hrvatske i Srbije, a da bi se ono postiglo koriste se i sredstva za koja se u prvi čas može pomisliti kako su posve bezazlena i nevažna.

Misli se tu na jezično zajedništvo, tj. hrvatsko-srpsko i srpsko-hrvatsko. Da bi se ono postiglo koriste se i rječnici - kakav je Aničev "Rječnik hrvatskog jezika" koji je zapravo nešto drugo od onoga što govori njegov naslov: taj naslov, istina, godi hrvatskom uhu, ali je zapravo drska podvala, budući da je to rječnik tzv. "hrvatsko-srpskog jezika" koji bi trebao odigrati bitnu ulogu u približavanju Hrvatske i Srbije.

(Pri tome, makar i samo usput, nije naodmet i jedna gorka primjedba: naime, neprijateljima hrvatskog jezika treba odati priznanje - oni su sposobni za svoj posao, i zato su objavili rječnik hrvatsko-srpskog jezika. A što stoji njima nasuprot? Stoji hrvatska nesposobnost, jer ni HAZU, ni Matica Hrvatska, niti sva hrvatska sveučilišta s brojnim katedrama i sa stotinama svojih uposlenika - nisu bili sposobni izraditi rječnik hrvatskog jezika (s, recimo, stotinjak tisuća riječi) i tome dodati kajkavski i čakavski rječnik. Ali, toga nema zbog hrvatske nesposobnosti i nebrige. Anić je sa svojim znao i mogao učiniti to što je učinio, dok, za razliku, pobrojane institucije za tako nešto - barem do sada - nisu bile sposobne).

Treće - da bi se na tzv. zapadnom Balkanu stvorilo, održalo ili učinilo perspektivnim novo zajedništvo potrebna je *suradnja* dakako, uz neke pretpostavke, a najvažnija među njima je *pomirenje između agresora i žrtve*. Pri tome upravo žrtva ima odlučujuću ulogu, i ako ona oprostí onda to mogu učiniti svi drugi, naime, ako žrtva pruži ruku pomirnicu i sve oprostí, onda to znači da je

krivac ekskulpiran i da je sve u redu. A ako je sve u redu za žrtvu, onda je u redu i za sve ostale, nikakvog zazora prema Srbiji/Crnoj Gori i Muslimanima koji su počeli rat protiv Hrvata u BiH - više nema i ne može biti. Upravo to je smisao "normalizacije" koja je u tijeku, a koja se čita samo na jedan način: pojeo vuk magare, ništa se zapravo nije dogodilo (*u Srbiji i Crnoj Gori zaista nije*), život teče dalje, a nad svime se nadvija "spasonosna" formula kojom se žrtvi zatvaraju usta, tj. da treba gledati u budućnost, a ne biti zarobljenikom prošlosti... !

Pomirenje kao uvjet suradnje i novog zajedništva pretpostavlja izjednačenje s agresorom, eto, tako, nitko nije ništa kriv (osim "Tuđmanovog nacionalizma", naravno!), pri čemu je Hrvatska još i "dobro prošla", jer je ona sa svojom željom za državošću glavni krivac raspada versajskog čeda i postdrugosvjetskoratovske Jugoslavije, čime se bitno poremetila postojeća europska geopolitička arhitektura. A nije se sve to skupa rasulo i urušilo ni po Srbiji, Crnoj Gori, Bosni i Hercegovini, ili Makedoniji. Zna se, dakle, tko je "krivac" i upravo on se mora trsiti i upinjati oko pomirenja. Hrvatska je, znači, jednostavno rečeno - zadužena za pomirenje i ona se mora iskupiti, pogotovo jer je bila "agresor" i na BiH i na tzv. "republiku srpsku krajinu, i njezin glavni grad Knin".

A proces pomirenja kao pretpostavka suradnje danas se odvija u posebnim okolnostima, tj. *u stanju posebne ucjene*: naime, današnja službena Hrvatska ima samo jedan i to opsesivni cilj, tj. ući u Euniju što prije i to pod svaku cijenu. Pri tome i jedno i drugo bitno šteti Hrvatskoj, zato jer bi nam odgoda koristila da se pripremimo za surove gospodarske uvjete unutar Eunije. A da li je ući u Euniju pod svaku cijenu dobro ili loše - suvišno je raspravljati. Da bi se postigao cilj ulaska - odmah i pod bilo koju cijenu - Hrvatska je voljna ispuniti apsolutno sve, a to "apsolutno sve" uključuje i prihvaćanje opcije da su "Bljesak" i "Oluja" zločinački poduhvati s ciljem genocida, da je Hrvatska dvostruki agresor, zatim da će učiniti sve da pogoduje stranom kapitalu i uvozu, da će rasprodati sve. . . .

Četvrto - sada dolazimo do ključnog pitanja: s kim bismo to trebali surađivati, i koja se suradnja od Hrvatske očekuje?

Suradnja je u Regiji, naravno, potrebna i moguća, ali i pod određenim uvjetima, što znači: nismo za Veliki zaborav u kojemu krivci ostaju nekažnjeni i koje se može stimulirati na nova zlodjela. Suradnja je moguća samo ako žrtva nije povrijeđena i unižena u svom dostojanstvu. A od nas se traži suradnja s onima koji su nam krivi. A oni se, s druge strane, ponašaju kao da se ništa nije dogodilo. A očito je da bez priznanja krivice, katarze i pokajanja agresora - svaka suradnja znači samo naše poniženje. Zato se suradnja s takvim zemljama može ograničiti samo na vrlo korektne i poštene odnose tehničke naravi (promet, elektrosustav, itd.) i na osvajanje njihovog tržišta u korist Hrvatske. Zato je apsolutno kriva hrvatska koncepcija kako ne treba ići na tržišta na istoku (jer mi težimo Zapadu) - treba se etablirati na svakom tržištu. A to ujedno znači da ne smijemo prihvatiti bilo kakve gospodarske projekte na našem tlu, jer će i opet iz Hrvatske otjecati dohodak. Treba spriječiti uvoz

radne snage s istoka/jugoistoka ograničenjima i zabranama kao što su to učinile sve stare članice Eunije u odnosu na onih deset novih članica primljenih 2004. godine. Ne smijemo si dati podvaliti da se pod vidom "suradnje" plasira strana težnja za gospodarskim podvrgavanjem Hrvatske, jer se *suradnja prečesto zapravo izjednačava s rasprodajom hrvatskog nacionalnog bogatstva (i teritorija), i s vlašću stranog kapitala, koji očito radi za tuđu, a ne našu korist.*

Pri svemu tome treba spomenuti i to da se suradnja protivi mržnji, ali, žrtve imaju pravo na mržnju kao zdravi osjećaj prema *nekažnjenim krivcima*. To ujedno znači da mržnja treba prestati onda kada su krivci kažnjeni i kada se pokaju. Ako se radi o oprostima onda oprost može podijeliti samo žrtva, a ne netko u njezino ime.

Govoreći o pomirbi i suradnji bitno je ograditi se od moguće zamke - i to one koja govori o tome - e, pa ako su se mogle, unatoč prošlim teškim ratova i milijunskih žrtava pomiriti Francuska i Njemačka, te danas postati suradničke prijateljske zemlje - onda to vrijedi i za Hrvatsku i Srbiju (uspud rečeno, pomirba V. Britanije i Njemačke bila je još lakša, jer nedostaju dva bitna geopolitička aspekta: one nisu izravni granični susjedi, dok Njemačka nije nikada stupila na britansko tlo i ta je činjenica za sve buduće odnose od izričite važnosti). Međutim, usporedba Njemačke i Francuske sa Srbijom i Hrvatskom krajnje je neznalačka i površna, naime, nikakvo pomirenje, oprost, tolerancija i gledanje u budućnost nisu u određenom vremenu približili Francusku i Njemačku, nego je sve rezultat tadašnjih hladnoratovskih prilika u Europi, u kojima je Njemačka geostrateški bila nužna Zapadu, pa kakva god ona bila u prošlosti, i to je s jedne strane onaj širi relevantni geostrateški okvir. A s druge strane - unatoč neofašističkih ekscesa, Njemačka se ipak promijenila (a Srbija nije), u Njemačkoj danas nema izbjegličkih vlada koje bi htjele politički uredovati u Francuskoj, u Njemačkoj nema masovne, zapravo nema nikakve podrške Velikoj Njemačkoj (kao Velikoj Srbiji), u Njemačkoj po francuskom tlu ne crtaju nikakve - granice Velike Njemačke, nema nikakvih izbjegličkih vlada koje najavljuju miješanje u unutrašnja politička pitanja Francuske, Njemačka ne okupira dijelove francuskog teritorija, te je onda jasno da su pomirba i dobrosusjedski odnosi mogući. Istina, Njemačka nije platila ratnu štetu, ali je taj problem svjesno previđen u uvjetima geostrateških prilika u Europi definiranih opasnošću s Istoka. A za razliku - u odnosima Hrvatske i Srbije stvari stoje posve drugačije. *Ideja velike Srbije još je živa, ona je bitni i legalni dio političkog života Srbije, jer je u programu parlamentarne i pojedinačno najjače političke stranke u Srbiji.* Uređivanje političkih pitanja u Hrvatskoj na dnevnom je redu izbjegličke "krajinske vlade," čemu treba dodati i činjenicu srbijansko-crnogorske okupacije dijela hrvatskog državnog prostora (i u Hrvatskom Podunavlju i iznad Prevlake) i sada se od Hrvatske traže pomirenje i Veliki zaborav.

POSljedice ulaska Hrvatske u EUNIJU

Na ovom će se mjestu ukazati samo na neke od mogućih posljedica, uz napomenu: Hrvatska ima u krajnjoj konzekvenci apsolutno osiguran ulazak u Euniju i to ne zato jer je to prvenstveno naš, nego zato jer je *to ponajprije njihov interes, budući da onda padaju sve brane za gospodarsko podvrgavanje Hrvatske i njezinu rasprodaju.*

Ali, prije same, bar djelomične, raščlambe jedno prevažno podsjećanje: Hrvatska ulazi u Europu povijesno/demografski iscrpljena različitim nedaćama, što dovodi u sumnju njezinu sposobnost za napredak. Hrvatska država ne će propasti i nestati, ali će se dugotrajno održavati na razini koja nije mnogo viša od pukog životarenja i to u polukolonijalnim uvjetima. *Iscrpili smo se u razdoblju dok nismo imali državu, a danas kada je imamo, trpimo od posljedica te iscrpljenosti.*

Gospodarski vidovi ulaska Hrvatske u Euniju. Ocjenu ulaska u Euniju moguće je dati s dvostrukog stajališta, tj. jedna je ako je Hrvatska gospodarski pripremljena za članstvo, a nešto je posve drugo ako se radi prvenstveno o gospodarskoj nepripremljenosti.

Pri tome je apsolutno jasno troje: *da Hrvatska nije gospodarski (proizvodno) spremna za ulazak u Euniju, da se odlučila na uvoznu privredu uz zanemarivanje vlastite proizvodnje, kao i na rasprodaju sviju vrsta nacionalnih dobara, čak i onih dugoročnih, strateškog značaja (jadranski kompleks, pitka voda - ovo je posljednje samo pitanje vremena).* Pri tome treba spomenuti i to da je navedeno očito dugoročnog značaja, dok će jedino kratkoročno razdoblje biti razdoblje rasprodaje, jer se ubrzo više ne će imati što rasprodavati (koristimo izraz *rasprodaja* ne prodaja, jer se sve vrši ispod cijene). A kada se radi o uvoznoj privredi (ne gospodarstvu, nego baš privredi) onda se ponajprije treba riješiti nekih društvenih laži kakva je ona da Hrvatska ima samo nekoliko poljoprivrednih proizvoda kojima zadovoljava vlastite potrebe, te je stoga uvoz neminovan. Nije istina! Hrvatska može u nekim vidovima praktički odmah zadovoljiti svoje potrebe, *ali domaći proizvođači ne mogu zbog uvoza svoje proizvode prodati.* I nije problem naša nedovoljna proizvodnja zbog koje je, kao, nužan uvoz, nego je problem što se ta proizvodnja temeljito guši uvozom. To da Hrvatska uvozi mlijeko u prahu i uništava svoju proizvodnju (i stada) i da uvozi i šljunak - ravno je zločinu i slaboumlju. Dixi! Hoće li Slovenija, Mađarska, Austrija, Nizozemska... na taj način uništavati svoju proizvodnju, naravno ne će, ali Hrvatska hoće!

Imajući u vidu našu gospodarsku nepripremljenost odmah treba ukazati na to da Hrvatskoj odgovara odgađanje prijama u Euniju, jer time stječemo dodatno vrijeme da se gospodarski osposobimo i pripremimo (pitanje da li smo za to sposobni ostavljamo sada po strani, iako se odgovor ne daje sam po sebi).

Geopolitičke posljedice ulaska Hrvatske i čitave Regije u Euniju. Te je posljedice moguće promatrati u dvama vidovima - onom vanjskom/međunarodnom i onom unutrašnjem. U odnosu na ovaj posljednji važno je uočiti da bi u slučaju samostalnog prijama Hrvatske u *Europu* ona bila dio zapravo geopolitičkog okruženja oko balkanske “crne rupe”. Međutim, ovdje nas više zanimaju one unutrašnje posljedice, dakle za samu Hrvatsku. One očito ne mogu biti za nas povoljne iz više razloga.

Povratak, među inima, i velikosrba. Ne vraćaju se samo Teslini Srbi (a to su oni, koji se kao rođeni sinovi svoje zemlje ponose svojim srpskim rodom i hrvatskom domovinom), nego i oni drugi, a to može dovesti do stvaranja kritične mase za postavljanje političkih zahtjeva, što znači pokušaj ostvarivanja Plana Z-4 kojeg će danas i velikosrbi i amnestirani militanti i itekako objeručke prihvatiti, i u tom smislu treba promatrati formiranje krajinske izbjegličke “vlade” u Beogradu, jer je logično da uz zahtjev za oživotvorenjem Plana Z-4 već postoje i odgovarajuće spremne političke institucije. Na taj način nastale bi dvije posebne države u državi - Republika Srpska u BiH i tzv. “krajina” u Hrvatskoj što otvara i mogućnost zahtjeva za političkim ujedinjenjem.

Doseljavanje s istoka i jugoistoka. Nestankom granica, slobodnim kretanjem radne snage i kupovinom nekretnina, otvara se u Hrvatskoj prostor za trajno doseljavanje/naseljavanje s istoka i jugoistoka, a to za Hrvatsku nikako ne može biti povoljna perspektiva. Takvo doseljavanje/naseljavanje ugrožava našu zaposlenu i nezaposlenu radnu snagu, uz promjenu narodnosnog sastava, a u uvjetima izuzetno krhkog hrvatskog identiteta, mnogo toga dolazi u pitanje.

Nova regionalizacija. Perspektiva nove regionalizacije Hrvatske, izvorno samo europskog statističkog značaja, može biti podloga za takvu regionalizaciju u kojoj se može naći mjesta i za zahtjev za tzv. “krajinom”, ali i za Istrom kao posebnom regijom.

Kupovanje nekretnina – rasprodaja hrvatskog teritorija. I najzad - što je sigurno i najvažnije – *nekretnine u Hrvatskoj (kuće, zemljišta, itd.) moći će kupovati svi državljani Eunije, a najlogičnije je da to kupuju Talijani u Istri, što će biti dodatni vid retalijanizacije tog prostora.* Međutim, postoji tu još nešto o čemu nikakva svijest u Hrvatskoj praktički još ne postoji, a to je da će nekretnine kupovati i Srbi iz Srbije i BiH, ali i Bošnjaci. Objе su siromašne zemlje, ali će za mogućnost da legalno dođu u posjed hrvatske zemlje očito naći dovoljno sredstava, što znači da će i zaposjedati teritorij i mijenjati narodnosni sastav i to upravo u onim dijelovima Hrvatske gdje je relativna gustoća mala i koji su u procesu drastične depopulacije (otoci).

Ako bi nestala granica između Hrvatske i BiH očito bi se jače gospodarski povezivale naše tzv. “krajine” s Republikom Srpskom i Bihaćko-cazinskom krajinom i to razumljivo iz dugoročnih i smišljenih političkih razloga.

RJEŠENJA ZA REPUBLIKU HRVATSKU

U nastalom kompleksu problema postavlja se pitanje: koja su rješenja za Hrvatsku?

Za Hrvatsku nema povoljnih i dobrih rješenja, *postoji samo izbor onog najmanje lošeg rješenja uz najmanje loše uvjete. Hrvatska politika danas ne može biti nešto drugo i biti drugačija od onoga kako je to bilo oduvijek, što znači: "Ad evita mala maiora"!* Hrvatska treba svakako ući u Euniju, zato jer je to ponajmanje zlo, a s dobrim se ne treba zanositi.

Ne treba žuriti s ulaskom u Euniju, jer se time naši problemi ne smanjuju, nego intenziviraju. A time se ne može zanemariti činjenica da je Hrvatska u gospodarskom smislu *teško održiva država koja se sve više temelji na siromaštvu svojih građana, stranim kreditima i rasprodaji nacionalnih dobara za popunjavanje proračuna.*

Zato za opstojnost Hrvatske postoji samo jedan prevažni zadatak, a taj je jačanje domaće proizvodnje i širenje domaćeg tržišta za domaću proizvodnju (naravno, nitko pri tome ne misli na zapostavljanje izvoza). Bez te činjenice, *tj. domaćeg tržišta za domaće proizvode, koji moraju zamijeniti onaj nerazumni uvoz - nema napretka.* Bez toga se ne može pokrenuti Hrvatska. Zato postoji samo jedno rješenje: jaka privreda i razumno gospodarstvo. Hrvatska može biti izložena ucjenama, ali u slučaju snažnog gospodarstva ne mogu nam ništa i ne mogu nas ucjenjivati. Međutim, u slučaju Hrvatske takvo snažno gospodarstvo nije u izgledu i zato nam prijete opasnost da ostanemo polukolonija uz stalno životarenje na europskoj margini. Poseban je pri tome problem što Hrvatska danas ne može riješiti naslijede sulude i razbojničke privatizacije, dakle životarenje je prava i dugoročna perspektiva. A oni koji se ne slažu s polukolonijalnom definicijom Hrvatske neka potpisanom objasne kakve bi bile Njemačka, Velika Britanija ili Francuska, bez vlastitog bankarskog sustava? Zato završimo s jednim *pars pro toto* koji je od sudbinskog značenja, iako nevjete i nezalice toga nisu svjesne, a neprijatelji Hrvatske jesu, itekako: ako Hrvatska namjerava uvoziti mlijeko u prahu i time uništavati svoju stočarsko-mljekarsku proizvodnju onda je sve upitno. Zaista sve. Osim jednoga, a to je naš mogući polukolonijalni status. I više se ne će moći postavljati pitanje jesmo li ili ćemo postati banana država, jer mi to, naravno, nismo, i ne ćemo biti. Ali, bit ćemo nešto sasvim drugo - samo kora od banane.

UMJESTO ZAKLJUČKA

1. Ulazak Hrvatske u Euniju je siguran, a nastala situacija u svezi s generalom Gotovinom – samo je stvar odgode. O sigurnosti našeg ulaska u Euniju najviše bi govorilo to da *oni trebaju nas više nego što mi trebamo njih.* Međutim, ovakvo je shvaćanje preoptimistično i to zato jer oni od Hrvatske mogu već danas dobiti sve što žele i mogu na Hrvatsku bitno utjecati u svemu - bez obzira što nismo članica Eunije, iz čega slijedi: budući da već danas mogu polučiti sve - nije im

ni potrebno da nas primaju u članstvo. I to je stvar koja će odlučiti. Naravno, mogući su i dramatični obrati, jer ne treba zaboraviti - u politici je sve moguće (i samo u politici).

A što sa tiče generala Gotovine - kada (i ako) on bude izručen - to nije nikakvo jamstvo za početak pregovora s Eunijom, jer se onda može izmisliti nešto drugo što je već u igri, a to je "porast nacionalizma" u Hrvatskoj i to istodobno s četničkim divljanjem u Srbiji (Ravna gora - svibanj 2005.) što nitko u velikom svijetu nije uspio uočiti.

Naravno, ulaskom u Europu Hrvatska ne će riješiti svoje probleme, nego će još naglasiti one postojeće (nova nezaposlenost, teška kriza agrara, jačanje uvoza, rasprodaja svega i svačega...).

2. Hrvatska je danas u *dužničkom ropstvu* i ta će se situacija nastaviti i intenzivirati.

Zbog dužničkog ropstva i potrebe samoodržanja Hrvatska ne može biti nikakav subjekt ni u čemu, nego jedino poslušnik.

Zbog dužničkog ropstva i ostalih vidova vlasništva stranog kapitala *Hrvatska će stalno živjeti u uvjetima iscjeđivanja dohotka*. Budući da će dug Hrvatske i dalje rasti, a otplate će kao i do sada biti sigurne i redovne, morat će se ograničavati javna potrošnja, a to će prvenstveno ići na račun prosvjete, zdravstva i umirovljenika.

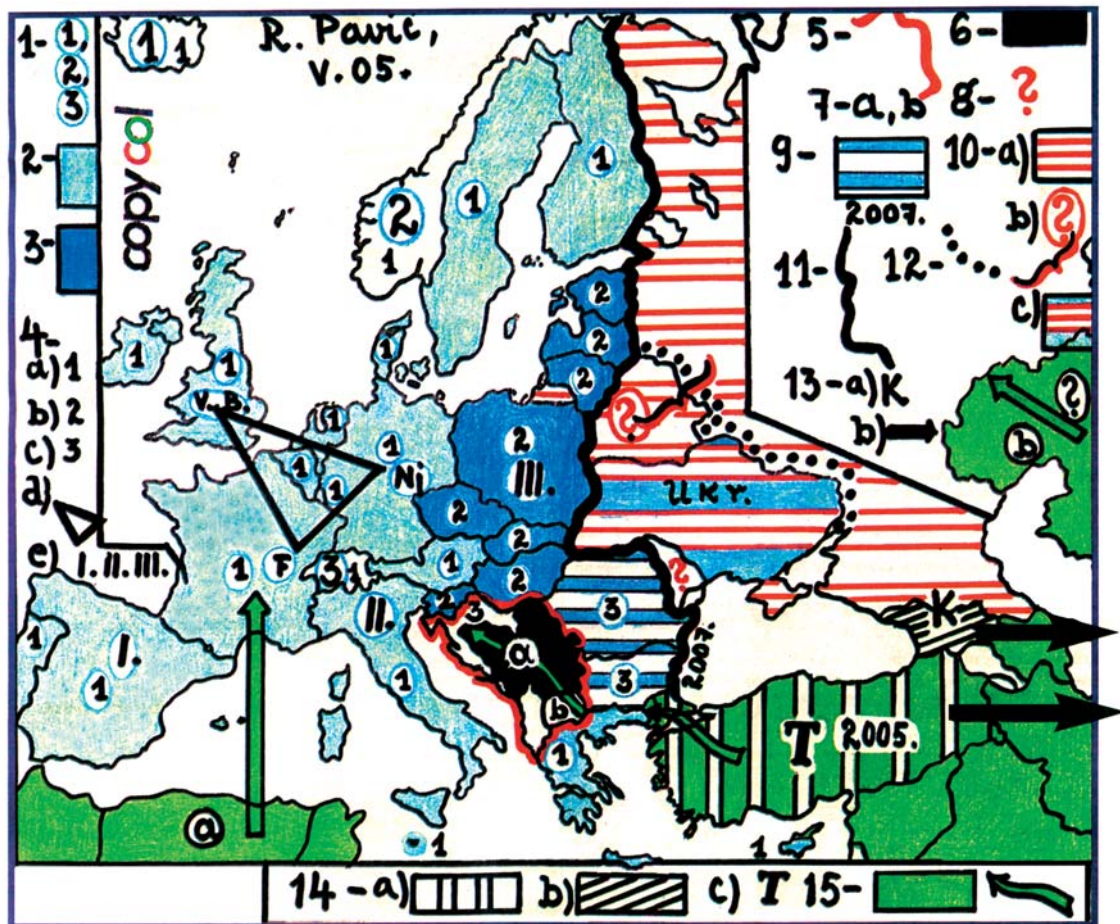
3. Nije problem u tome što Hrvatska ima problema, nego je problem što je Hrvatska bolesna. A to je nešto sasvim drugo. Hrvatska je danas zemlja u kojoj mladež najvećma ne želi ostati, nego se iseliti, što jasno govori o Hrvatskoj kao državi i njezinim perspektivama.

4. *Za dobar dio naših najvažnijih problema sami smo krivi. I to zato jer nemamo političku elitu koja bi sve razumjela i koja bi htjela i mogla nešto postići*, pri čemu se stranački život sve više pretvara u strančarenje i puku borbu za vlast.

5. Hrvatski put u Euniju vodi preko tzv. zapadnog Balkana tj. njegovog novog zajedništva pri čemu treba istaći da je to novo zajedništvo još nepovoljnije od onoga u bivšoj Jugoslaviji, budući da izostaje Slovenija, a uključuje se Albanija.

6. Konačno, postavlja se jedno bitno pitanje: je li Hrvatska Europa? Ona je to neprijeporno nekada bila, ali danas je sve upitno, iako je, primjerice, naša renesansa istodobna onoj talijanskoj, a stotinjak godina starija od one francuske. Mi očito nismo Istok, ali je upitno jesmo li Europa. Pogledajte na kakav se primitivni i divljački način "slavi" dan maturanata u Zagrebu, a kako u Budimpešti, Ljubljani ili Grazu, i pogledajte jednu našu kazališnu predstavu, ili izložbu na koju dovode učenike (naravno, ako se usudite). I to je divljaštvo, a onda pogledajte kako je to u Sloveniji, i tko onda jest, a tko nije Europa.

7. Naravno, mora biti više nego jasno da je najveća želja potpisanog da - što se tiče ovog priloga - nije u pravu. Ali, i ako nije u pravu, stvari treba promatrati i na ovaj način.

Legenda:

NOVA EUROPA KAO KONAČNICA GOSPODARSKO-POLITIČKOG RAZVITKA

Prema današnjem općenito prihvaćenom stanju europskog duha i svijesti - širenje i ujedinjavanje Europe putem Eunije i NATO-a nastavit će se i dalje, iako Europa, izgleda, nikada ne će biti posve ujedinjena, budući da je teško (ili, čak zapravo nemoguće?) pretpostaviti da će i Ruska Federacija postati članicom obiju spomenutih euroatlantskih organizacija. Pri tome jasno je da je moguć i razvoj u kojem će Ruska Federacija sve manje biti Istok približavajući se Zapadu, ali ipak ostajući ne-Zapad.

Međutim, takvo je stanje još očito daleko, zato je bolje promotriti realnosti u svezi s Europom iz 2005. godine kao temelj budućeg razvitka koristeći pri tome prednosti političke kartografije.

ŠIRENJE EUNIJE I NATO-a, NOVI GOSPODARSKI I GEOPOLITIČKI ODNOSI U EUROPI

Gospodarski sastav Europe

Pravi Zapad i Zapad

1 - (1), (2), (3) - države koje nisu članice Eunije, ali su svejedno geopolitički i civilizacijski *Pravi Zapad* dobro integriran u europski život bez obzira na izostanak članstva u Euniji.

2 - Stare članice Eunije (do 2004. god.) ujedno su i Pravi Zapad.

3 - Nove članice Eunije od 2004. god.: iako su gospodarski slabije razvijene i one ipak predstavljaju - ako uvijek baš i ne posve Pravi Zapad - a ono u svakom slučaju ulaze u pojam Zapada. Ostale države Europe najčešće su u situaciji da za sebe (uglavnom jednostrano) tvrde da su Zapad, dok ima i onih koje bi Zapadom tek htjele postati, što će, razumljivo, biti izuzetno težak i dugoročni problem.

Prva, druga i treća Europa:

4 - Zapad u gospodarskom smislu nije svugdje jedinstven zbog čega treba izdvojiti: a) *prvu Europu* (1), b) *drugu Europu* (2), c) s ulaskom Hrvatske, Rumunjske i Bugarske u Euniju uspostavlja se i *treća Europa* (3), d) međutim, uz ovako očito trojstvo u samoj Europi treba podsjetiti da je postojala mogućnost podjele i u samoj prvoj Europi, jer su V. Britanija, Francuska i Njemačka imale tendenciju da se definiraju kao najvažnija, a time i odlučujuća jezgra tzv. prve Europe, e) I, II, III. - Ovakvo je htijenje, razumljivo, moralo izazvati otpor u onih ostalih članica Eunije (Španjolska, Italija, Poljska) koje bilo po gospodarskoj, bilo demografskoj snazi nisu mogle prihvatiti niži status od spomenutih država zbog čega je ovakva podjela prve Europe napuštena.

Nedovršena Europa:

5 - Države tzv. "zapadnog Balkana" koji prostor (čak i s uključenom Hrvatskom!) zajedno s Moldovom možemo definirati kao *nedovršenu Europu*. Osnovni je problem na tzv. zapadnom Balkanu hoće li ulazak u Euniju biti individualan ili zajednički što ujedno može značiti i dugoročno odgađanje. Osnovna težnja velikog svijeta jest da se uspostavi i održi zajedništvo na tzv. zapadnom Balkanu, međutim, ulaskom samo Hrvatske u "Europu" - Balkan se dijeli. On se također dijeli i ulaskom Hrvatske, Albanije i Makedonije u NATO, ali se takva podjela ne smatra za posebni problem, jer sve nadilaze nove geostrateške prednosti u korist NATO-a. Osim toga NATO ne povezuje države toliko kao Eunija i zato je gospodarsko zajedništvo za Zapad daleko važnije.

6 - Balkanska "crna rupa" koja ne pruža bilo kakvu mogućnost za neki govor u europskom kontekstu.

7 - (a), (b) - dijelovi tzv. zapadnog Balkana kao nedovršene Europe u kojima sve još nije gotovo. Vrijedi to, nažalost, dijelom i za Hrvatsku, dok se u slučaju BiH i SiCG uopće ne može govoriti niti o dovršenoj politogenezi (BiH kao protektorat s Republikom Srpskom kao državom u državi i perspektivom uključenja u Srbiju), zatim Srbija, Crna Gora i Kosovo, praktički u procesu razdruživanja.

8 - U svakom slučaju politički neizvjesna i nejasna sudbina Moldove, što je, međutim, ipak više osobni problem potpisanog koji moldovski problem nije uspio do kraja spoznati i ocijeniti.

Širenje Eunije

9 - Bugarska i Rumunjska koje ulaze u Euniju, najvjerojatnije 2007. godine. Kako su i Mađarska i Rumunjska i Bugarska već članice NATO-a, a Hrvatska to želi postati, geostrateško će okruženje oko Balkanske "crne rupe" biti barem dijelom kompletirano Eunijom, pogotovo kada sve države Jadranske povelje (Hrvatska, Makedonija, Albanija) uđu u NATO.

Europski Istok - raspad SSSR-a za predsjednika Putina bila bi to najveća geopolitička katastrofa 20. st.

10 - a) Geopolitički prostor Istoka

b) (?) Međutim, kako su s vremenom i u Bjelarusu moguće promjene baš kao i u Ukrajini, Ruska Federacija bi ostala u Europi zaista geopolitički osamljena što znači da bi s Eunijom i NATO-om morala razvijati što bolje sveukupne odnose, a isto vrijedi i za Bjelarus. Sve to pokazuje da je u Europi (ali i u Aziji) Ruska Federacija doživjela *temeljiti geopolitički poraz*: 1. Rusija se u svemu povlači na istok, 2. Razbija se slavensko trojstvo (Rusija - Ukrajina - Bjelarus), 3. Gube se posljednji ostatci velikoruskog imperijalizma (Kavkaz, dio Centralne Azije) i 4. Rusija gubi znatna maritimna pročelja i na Baltiku i na Crnom moru što znači da Rusiji od svih ranijih stečevina ostaje jedino Sibir koji je također na svom južnom pročelju ugrožen od ilegalnog naseljavanja Kineza (pri čemu je potpisanom apsolutno nejasno kako jedna velika regionalna sila to može dopustiti?!)

c) Ukrajina koja, iako nikako ne želi izgubiti partnersku vezu s Ruskom Federacijom, ipak sve više naginje Zapadu, Euniji.

Podjela Europe:

11 - Današnja gospodarska/geopolitička granica koja dijeli Europu na Istok i Zapad čime se potire nerealno gledanje na nekakvo jedinstvo Europe.

12 - S postojećim i budućim mogućim promjenama u Ukrajini i Bjelarusu geopolitička granica Zapada i Istoka može se još pomaknuti na štetu Ruske

Federacije. Na taj se način i na granici Bjelarusia i Ukrajine formira nova geostrateška granica Europe. Pod pojmom geostrateške Europe treba podrazumijevati sav onaj europski prostor koji je obuhvaćen NATO-om i Eunjom, a koji čini okruženje oko Ruske Federacije tj. same (Velike) Rusije pri čemu je jasno da ni dio baltičkog prostora, Kavkaz i dio centralne Azije što su sve nekada bili dijelovi SSSR-a - nisu Rusija, te se tako konačno uspostavljaju prirodni geopolitički odnosi na dodiru neruskih i ruskih prostora.

Europski rubovi:

13 - a) K - nestabilni prostor Kavkaza i Transkavkazja. Ruska Federacija je u Europi očiti geopolitički gubitnik. A na pročelju između Barentsovog mora (rusko-norveška granica) i Azovskog mora (preko Finske, triju baltičkih republika, Bjelarusia i Ukrajine) barem nije izložena nestabilnostima kao što je to na granici Europe i Azije na Kavkazu (Čečenija).

b) Pri tome su Turska i Gruzija ulazna vrata za azijski Balkan na prostoru Kaspijskog jezera i nekadašnje sovjetske središnje Azije.

14 - a) Turska kao moguća članica Eunije (pregovori od 2005.). Iako nije europska država (osim dijelom fizičko-geografski) Turska može postati članica Unije zbog velikog novog tržišta (gotovo 70 milijuna), a osvajanje novih tržišta je bit interesa razvijenog dijela Europe. Kao članica NATO-a, a potencijalno i Eunije Turska naglašava svoju ulogu okruženja oko nestabilnog Kavkaza i Ruske Federacije.

b) Istu ulogu ima i Gruzija koja se sve više približava Zapadu. Ako se i Ukrajina (Ukr.) gospodarski i geopolitički naglašeno približi Zapadu bit će to također bitni prilog okruženja Ruske Federacije.

c) S ulaskom Turske u Euniju ta organizacija izravno graniči s nestabilnim prostorom Bliskog i Srednjeg Istoka pri čemu Turska očito poprima ulogu izolirajućeg tampona (T) u odnosu na ostali kopneni dio Eunije. Pri tome se računa da bi Turska mogla postati i most prema islamskim zemljama, ali takva očekivanja zapravo izgledaju kao natega.

Europa i Islam

15 - Teritorijalno kontinuirani rubni islamski prostori. Iz Magreba (a) taj je pritisak već dugotrajan i izrazit, za pritisak iz Kazahstana (b) brana je Ruska Federacija, a ulaskom Turske u Euniju može se osnažiti islamsku "zelenu transverzalu" koja preko Makedonije, SiCG i BiH (sve do uključno Bihaćko-cazinske krajine) duboko prodire u Europu.

Summary

CROATIA AND THE EU - IN CENTRAL SOUTHERN EUROPE, I.E. IN THE BALKANS AND ITS PERIPHERAL PARTS (CROATIA: EVERYTHING IS NOT OVER YET!

The issues concerning the relationship between Croatia and the EU, and Croatia's joining this organisation, may be addressed from several angles; however, only the discussion offering an answer to the one relevant question – whether, when and under what conditions should this organisation be joined – may be considered valid. Croatia will not benefit from joining the EU in the way expected by individuals naive or deluded; nevertheless, Croatia's joining the EU will certainly be less harmful for it than staying out of the Union would be.

Having established these facts, the following should be determined:

1) It is obvious that the EU represents a type of mini-globalisation, the main objective of which is to expand the European markets as much as possible for the greater and the economically mightier.

2) The enlargement of the EU will create no united Europe, because this enlargement (same as the expansion of NATO) contributes only to the new way of dividing Europe, since the possibility for Belarus and the Russian Federation to become EU Member States is remote.

3) Croatia's joining the EU represents entering (and submitting to) the same society, which in the years 1990 and 1991 left Croatia at the mercy of the Serbian aggression from both the inside and the outside, and which stood and waited for Croatia to be conquered.

4) The EU is an organisation that has excluded the Christianity (and thereby also the Judaism) from its Constitution; in this manner, the Union has cut down the early roots of the Europeanism.

5) Croatia's potential joining the EU is taking place at the time and in the conditions not yet settled in the Balkans and its outskirts (Croatia). Besides, Croatia has been appointed peacemaker and a sort of economic "engine" in the Region. This idea, however, is utterly unrealistic, since Croatia is not capable of changing anything in the Region, e.g. in Kosovo, and as concerns BIH, it must not get involved. In the economic sense, Croatia can act as no "engine" even for itself, and much less for anyone else, because it lives first and foremost from loans and from the selling-off of the national heritage, and only secondly from its own work, which has, to a major part, been squeezed out by the foreign capital.

6) In order to stimulate a kind of a new community in the Region, it needs levelling the aggressor and the victim; this, however, is an insult to the Croatian dignity.

7) One of the fundamental problems to become extremely intensified by Croatia's joining the EU is the selling-off of Croatian treasures – it started with the Adriatic, and is likely to end with the drinking water.

8) The process of Croatia's entering the EU is taking place in specific circumstances: Croatia is being made accept everything coming from the Big World, and it does so, only to be allowed to join this organisation at any cost.

9) In the economic sense, Croatia is not ready for the EU membership; this will only intensify our old problems and create new ones.

10) Several geopolitical consequences of Croatia's entering the EU are also of importance: by intensifying the return even of the militant Great-Serbs (which return is one of the prerequisites for joining the EU), the critical mass may be established for claiming the new/old Z-4 Plan, which would ensure a-state-within-the-state for the Serbs. Moreover, by the selling-off of real estate, Croatia loses parts of its territory it had defended in blood during the history.